

NOVÉNA

**před blahořečením kněží
Jana Buly a Václava Drboly**

www.buladrbola.cz

 **Brněnská
diecéze**

Milí přátelé, bratři a sestry,

zbývá jen několik dní do slavnosti blahořečení kněží mučedníků Jana Buly a Václava Drboly. Prožijme tyto dny ve společné modlitbě, abychom se na tuto slavnost připravili a otevřeli se milostem, které pro nás Bůh přichystal. Příběh našich dvou mučedníků nás mimo jiné staví před otázku: Jak se v životě postavím k výzvám, které mě potkávají? Kéž i my, po jejich vzoru, rosteme v pravdě, lásce a odpuštění.

Církev vyznává, že tito Boží služebníci již zakoušejí společenství s Bohem. Ode dne svého blahořečení budou oficiálně našimi nebeskými přímluvci. Nadcházející dny nám mají pomoci k tomu, abychom je osobně lépe poznali, aby nám byli blízcí a stali se našimi duchovními přáteli.

Dvacet let se postupně odkrývaly jejich životní příběhy. Během této novény chceme i my otevírat svá srdce Ježíši a dovolovat mu, aby do nich vstoupil. Budeme společně číst Boží slovo a čerpat inspiraci z odkazu těchto dvou kněží.

A handwritten signature in blue ink, reading "Pavel Konzbul". The signature is written in a cursive, flowing style.

Struktura modlitby:

Na začátku krátké ztišení, soustředění a prosba k Duchu Svatému, aby nás při modlitbě vedl. Následuje čtení z Písma a chvíle osobní tiché meditace, text rozjímání a modlitba žalmu. Poté se připojí litanie k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a závěrečná modlitba.

1. den

Potom se Ježíš posadil proti chrámové pokladnici a díval se, jak lidé dávají do pokladnice peníze. Mnoho boháčů dávalo mnoho. Přišla také jedna chudá vdova a dala dvě drobné mince, asi tolik jako pár halířů. Zavolal své učedníky a řekl jim: „Amen, pravím vám: Tato chudá vdova dala víc než všichni ostatní, kteří dávali do pokladnice. Všichni totiž tam dali ze svého nadbytku, ona však dala ze svého nedostatku. Dala všechno, co měla, celé své živobytí.“

(Marek 12,41-44)

Když si představíme scénu s chudou vdovou v jeruzalémském chrámu, napadne nás: Její život je hodně těžký, je sama a zbývá jí jen pár drobných mincí. Je k ní Bůh spravedlivý?

Ježíš ji však vidí jako milovanou Boží dceru, která nestojí mimo Boží plán. Oceňuje její hlubokou důvěru v Boží prozřetelnost. Pravděpodobně všichni známe lidi, kteří jsou na tom podobně jako ona. Život k nim byl nespravedlivý, přesto nejsou zatrpklí, zdrcení ani zatvrzelí vůči lidem či Bohu. Stejně tak známe i ty, kteří jsou úspěšní a majetní, ale radost v nich nenajdeme.

Všichni jsme byli postaveni do života, ale nikdo z nás nestojí mimo Boží zájem. Bůh o nás stojí – mějme i my zájem o něho. Co nám to přinese? Poznání, že Bůh miluje člověka ještě neskonale víc než dobrý rodič, který se s láskou stará o své děti. Boží láska je prostá, bezpodmínečná a trvalá. On tě stvořil, zná tvé srdce a ví, kým se můžeš stát, když se otevřeš jeho milosti.

Jan byl člověkem otevřeným, který snadno a bez předsudků navazoval vztahy. Václav byl spíše tichý, zamyšlený, a přitom organizačně velmi schopný. Neměl potřebu vynikat, často ustupoval do pozadí, ale vnitřně byl neochvějně pevný.

Oba kněží, o nichž rozjímáme, nesli jména velkých mučedníků – Jana Křtitele a knížete Václava. Jako by jejich jména byla proroctvím, že i oni jednou přijmou palmovou ratolest, symbol mučednictví. Oba pocházeli ze skromných poměrů, a přesto dali Bohu to nejcennější, co člověk může dát – naprostou důvěru, a nakonec i vlastní život.

Žalm 139,13-18

Tys přece stvořil mé ledví, utkal jsi mě v lůně mé matky.
Chválím tě, že jsem vznikl tak podivuhodně, úžasná jsou tvoje díla.
Dokonale znáš mou duši, má podstata ti nezůstala utajena,
když jsem byl tvořen v skrytu, spřádán v hlubinách země.
Tvé oči viděly mé skutky a v tvé knize jsou zapsány všechny;
dny byly stanoveny dříve, než jediný z nich nastal.
Jak nedostupné jsou pro mě tvé úradky, Bože, jak nesmírné je jejich množství!
Kdybych je měl sečíst – je jich víc než písku, dojdu-li na konec,
pořád jsem u tebe.

Litanie

Závěrečná modlitba

2. den

Když se Ježíš vydával na cestu, přiběhl nějaký člověk, poklekl před ním a ptal se ho: „Mistře dobrý, co musím dělat, abych dostal věčný život?“ Ježíš mu odpověděl: „Proč mě nazýváš dobrým? Nikdo není dobrý, jenom jeden: Bůh. Znáš přikázání: „Nezabiješ, nezcizoložíš, nepokradeš, nevydáš křivé svědectví, nebudeš podvádět, cti svého otce i matku!““ On mu na to řekl: „Mistře, to všechno jsem zachovával od svého mládí.“ Ježíš na něho pohlédl s láskou a řekl mu: „Jedno ti schází: Jdi, prodej všechno, co máš, a rozdej chudým, a budeš mít poklad v nebi. Pak přijď a následuj mě!“ On pro to slovo zesmutněl a odešel zarmoucen, protože měl mnoho majetku.

(Marek 10,17-22)

Každé rozhodnutí nese důsledky – nejen pro toho, kdo se rozhoduje, ale i pro ty, kteří patří do jeho života. Máme odpovědnost nejen za sebe, ale i za druhé. Někteří se rozhodování a zodpovědnosti bojí, a tak jen přešlapují na místě, jiní jsou zase příliš zbrklí.

Jan i Václav se pro kněžství rozhodli ve velmi mladém věku. Jistě už tehdy znali příběh muže, který nadšeně přiběhl k Ježíšovi a ptal se na cestu k věčnému životu. Věčný život začíná ve chvíli, kdy se člověk pro Boha rozhodne, věří mu a důvěřuje. Život člověka naplněného Bohem je pak radostný a tvořivý.

Před lety vydával jeden dnes velmi známý kněz svědectví o svém povolání. Vyprávěl, jak pro něj bylo těžké vzdát se mnoha možností, které mu svět po sametové revoluci nabízel – odborného studia, cestování, objevování i zajímavých vztahů. Když byl však ochoten se jich vzdát a vydat se Ježíšovou cestou, zjistil, že pro něj Bůh toto vše postupně připravil, jen jiným způsobem, než si původně představoval. Jeho touhy se naplnily.

Zkoumejme své vlastní touhy a předložme je tomu, který říká: „Já jsem cesta, pravda a život.“ Jsou totiž rozhodnutí, která za nás nikdo jiný neudělá.

Rozhodnutí obou mladých mužů pro kněžství znamenalo další omezení a uskromnění i pro jejich blízké. Obě rodiny však přijaly podíl na jejich životní cestě a zůstaly s nimi solidární. Poté, co se

Jan a Václav stali kněžími, prokazovali ve své službě mimořádnou horlivost a lásku k lidem, kteří jim byli svěřeni. Prožívali naplněný život a později za to Bohu vyjádřili hlubokou vděčnost.

Žalm 18,26-37

K dobrému člověku se chováš dobrotivě,
s bezúhonným zacházíš láskyplně,
s upřímným jednáš upřímně,
s vychytralým však obezřetně.
Neboť pokorný lid ty zachraňuješ,
ale ponižuješ oči zpupných.
Ano, ty Hospodine, zažehuješ mou svítilnu,
mou temnotu ozařuješ, můj Bože!
S tebou se vrhám na šiky nepřátel
a hradby ztékám se svým Bohem.
Boží cesta je dokonalá,
Hospodinovo slovo, tříbené ohněm,
štítem je všem, kdo se k němu utíkají.
Neboť kdo je Bohem kromě Hospodina,
kdo je skálou kromě našeho Boha?
Bůh, který mě opásává silou,
činí mé chování dokonalým,
mým nohám dal hbitost jako nohám laní
a postavil mě na výšiny,
mé ruce vycvičil k boji
a mé paže k napínání bronzového luku.
Dals mi svůj záchranný štít,
tvá pravice mě podpírala
a tvá starostlivost mě učinila mocným.
Mým krokům jsi otevřel širokou cestu,
proto nezakolísaly mé nohy.

Litanie

Závěrečná modlitba

3. den

Já jsem pravý vinný kmen a můj Otec je vinař. Každou ratolest na mně, která nenese ovoce, odřezává, a každou, která nese ovoce, čistí, aby nesla ovoce ještě více. Vy jste už čistí tím slovem, které jsem k vám mluvil. Zůstaňte ve mně, a já zůstanu ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li na kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně. Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese mnoho ovoce, neboť beze mne nemůžete dělat nic. Kdo nezůstane ve mně, bude vyhozen ven jako ratolest; uschne, seberou ji, hodí do ohně - a hoří. Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li ve vás moje slova, můžete prosit, oč chcete, a dostanete to. Tím bude oslaven můj Otec, že ponesete mnoho ovoce a osvědčíte se jako moji učedníci.

(Jan 15,1-8)

Tvoříme společenství církve. Je to velmi rozmanité společenství. Každý z nás má svůj osobní příběh, každý je originál. Ježíš však může sjednotit různost našich povah i dovedností. Jen díky němu jsme duchovně ožívováni a jen díky němu může život každého z nás přinášet dobré a trvalé plody. Vzpomeňme na rozdílnost apoštolů – na to, jak mezi sebou soupeřili, kdo z nich je lepší a který z nich má větší zásluhy. I přes jejich lidskou nedokonalost Ježíš potřeboval každého z nich; občas je napomenul, ale šli dál společně.

Jeden mladý spolupracovník ve farnosti kdysi pronesl: „Děláme to dobře, ale nemohli bychom to dělat ještě lépe?“

V naší diecézi, farnostech i v různých společenstvích se děje mnoho dobrého; stále se něco tvoří a organizuje. Jsme pozváni k růstu, ale také k tomu, abychom vytvářeli prostředí, kde mohou růst ti druhí. Není to jen o tom, že jim předáme úkoly a ustoupíme do pozadí. Je třeba si vzájemně naslouchat, respektovat se, umět se ocenit a radovat se z nových plodů. Naším úkolem je objevit své osobní povolání právě v tomto živém společenství současné církve.

Oba kněží, Jan i Václav, byli již v dětství inspirováni svými faráři. Oba byli ministranty. Jejich duchovní správci si tehdy všimli, že v srdcích těchto mladých mužů klíčí upřímná touha po službě Kristu. I my se učme ve společenství církve oceňovat druhé a vidět v nich dobro.

Žalm 122

Zaradoval jsem se, když mi řekli:
„Do domu Hospodinova půjdeme!“
Už stojí naše nohy
ve tvých branách, Jeruzaléme!
Jeruzalém je vystavěn jako město,
spojené v jeden celek.
Tam vystupují kmeny, kmeny Hospodinovy,
jak to zákon přikazuje Izraeli, aby chválil Hospodinovo jméno.
Tam stojí soudní stolce,
stolce Davidova domu.
Vyprošujte Jeruzalému pokoj:
ať jsou v bezpečí, kdo tě milují,
ať vládne mír v tvých hradbách,
bezpečnost v tvých palácích!
Kvůli svým bratřím a přátelům
budu říkat: Pokoj v tobě!
Kvůli domu Hospodina, našeho Boha,
budu ti přát štěstí.

Litanie

Závěrečná modlitba

4. den

„Vy jste sůl země. Jestliže však sůl ztratí chuť, čím bude osolena? K ničemu se už nehodí, než aby se vyhodila ven a lidé po ní šlapali. Vy jste světlo světa. Nemůže se skrýt město položené na hoře. A když se svítlna rozsvítí, nestaví se pod nádobu, ale na podstavec, takže svítí všem v domě. Tak ať vaše světlo svítí lidem, aby viděli vaše dobré skutky a velebili vašeho Otce v nebesích.“

(Matouš 5,13-16)

Ježíšův výrok o soli a světle je součástí Horského kázání. Jsou to slova, která nám připomínají, že naším životním stylem nesmí být ochablost, vlažnost nebo zabydlení se v šedé zóně.

Jan i Václav zažili druhou světovou válku. V poválečné době, plné slabosti a zmatků, převzali vládu komunisté, kteří svou moc vynucovali s pomocí strachu a násilí. Oba kněží působili v menších farnostech a byli v blízkém kontaktu s lidmi – setkávali se s nimi v kostele, ve spolcích, ve škole i na ulici. Jan i Václav byli velmi aktivní, sdíleli s druhými jejich životní osudy, radosti i bolesti. Svou přítomností se snažili přinášet do světa lásku a porozumění. Tento svět je později na základě pomluv začal nenávidět.

Každý z nás se musí zabydlet v reálném světě, neutíkat z něj, a právě v něm žít s Kristem a pro Krista. Takový člověk se pak stává světlem světa a solí země. Bůh nás povolal do současného světa, právě zde nás potřebuje. Dává nám své milosti a někdy nás nechává projít i utrpením, aby dříve či později zjevil svou slávu.

Žalm 90,12-17

Nauč nás počítat naše dny,
ať dojdeme k moudrosti srdce.
Obrát se, Hospodine, jak dlouho ještě budeš čekat?
Slituj se nad svými služebníky!
Nasyť nás brzy svou slitovností,
ať jásáme a radujeme se po celý život!
Potěš nás za dny, kdy jsi nás soužil,
za léta, kdy jsme zakoušeli zlé.
Nechť se ukáže tvým služebníkům tvoje dílo,
tvá sláva jejich synům.
Ať je s námi dobrotivost Pána, našeho Boha,
dej zdar práci našich rukou,
dej zdar práci našich rukou!

Litanie

Závěrečná modlitba

5. den

Tu přistoupil Petr k Ježíšovi a zeptal se: „Pane, kolikrát mám odpustit svému bratru, když se proti mně prohřeší? Nejvíc sedmkrát?“ Ježíš mu odpověděl: „Neříkám ti nejvíc sedmkrát, ale třeba sedmdesátsedmkrát. Nebeské království se podobá králi, který chtěl provést vyúčtování se svými služebníky. A když s vyúčtováním začal, přivedli mu jednoho dlužníka, u kterého měl deset tisíc hřiven. Protože dlužník neměl čím zaplatit, pán rozkázal prodat ho i se ženou a dětmi a se vším, co měl, a tím zaplatit. Tu mu ten služebník padl k nohám a na kolenou prosil: „Měj se mnou strpení, a všechno ti zaplatím!“ A pán se nad tím služebníkem smíloval, propustil ho a dluh mu odpustil. Sotva však ten služebník vyšel, potkal se s jedním ze svých druhů ve službě, který mu byl dlužen sto denárů. Začal ho škrtit a křičel: „Zaplať, co jsi dlužen!“ Jeho druh padl před ním na kolena a prosil ho: „Měj se mnou strpení, a zaplatím ti to!“ On však nechtěl, ale šel a dal ho zavřít do vězení, dokud dluh nezaplatí. Když jeho druhové ve službě viděli, co se stalo, velmi se zarmoutili. Šli a všechno to pověděli svému pánovi. Tu si ho pán zavolal a řekl mu: „Služebníku ničemný! Celý dluh jsem ti odpustil, protože jsi mě prosil. Neměl ses tedy i ty smílovat nad svým druhem, jako jsem se smíloval já nad tebou?“ A jeho pán se rozhněval a dal ho mučitelům, dokud by nezaplatil celý dluh. Tak bude jednat s vámi i můj nebeský Otec, jestliže každý svému bratru ze srdce neodpustíte.“

(Matouš 18,21-35)

Základním místem vzájemného sdílení hodnot je rodina. V křesťanských rodinách jsou klíčovými hodnotami víra, naděje a láska. Každá rodina má svou vlastní „kulturu“ – způsob komunikace, zachovávání tradic či slavení svátků. Ne vždy však starší či dospělé děti žijí svou víru podle představ rodičů, což nezřídka přináší napětí a konflikty.

Co v životě rodiny neopomíjet, aby byl mladý člověk připraven na život? Je to vzájemný respekt, vědomí vlastní hodnoty a identity, milosrdenství, naděje, ochota přinášet oběti a schopnost přiznat chybu či slabost. To vše je možné jen tehdy, je-li v rodině nastavena kultura odpuštění.

Odpuštění je stále se opakující a náročný proces, který může mnohé unavovat, ale je to jediná cesta, jak dosáhnout smíření a uzdravení vztahů. Jan Bula v jednom ze svých dopisů na rozloučenou napsal svým příbuzným: „Kéž vás Bůh silí a potěší! Věřím v jeho dobrotu a spravedlnost! Věřte také a pevně.“ Je třeba vždy znovu usilovat o odpuštění a vyprošovat si k němu sílu, neboť skrze ně se otevíráme Božímu požehnání.

Jan Bula u své maminky zdůrazňoval statečnost. Ta bojovala za život svého syna – za spravedlnost, a když nebyla vyslyšena, musela s touto nespravedlností světa kráčet dál. Statečnost spočívá v překonávání sebe sama. Schopnost odpustit je jedním z jejích vrcholných projevů. Předmětem odpuštění mohou být hluboká osobní zranění nebo „jen“ každodenní nedostatky druhých, které nás unavují. Skutečná statečnost znamená odevzdat soudy nad druhými do rukou Božích.

Žalm 133

Hle, jak je dobré a jak milé,
když bratři bydlí pospolu:
Jak nejlepší olej na hlavě,
který stéká na vousy, na vousy Árónovy,
který stéká na lem jeho roucha;
jak hermonská rosa,
která se snáší na síónskou horu:
tam uděluje Hospodin požehnání,
život navěky.

Litanie

Závěrečná modlitba

6. den

Mějte v sobě to smýšlení, jaké měl Kristus Ježíš: ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí. Byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.

(Filipanům 2,5-11)

Proč apoštol Pavel svým adresátům vykresluje Ježíše jako služebníka? Křesťané tehdy sice sloužili svým bližním, ale zároveň se mezi sebou hádali, toužili po vlastní slávě a povyšovali se nad druhé.

Když sloužíme, nesmíme myslet jen na vlastní seberealizaci, ale především na budování Božího království a samozřejmě i na dobro našich bližních. Ve Starém zákoně čteme o stavbě babylonské věže. Toto dílo mělo sloužit jen ke slávě jeho stavitelů. Stavba zůstala nedokončena, protože mezi lidmi vznikly konflikty, přes které se nedokázali přenést.

Služba druhým a budování Božího království jsou vždy spojeny i s nedorozuměními a střety. Byli bychom naivní, kdybychom to neočekávali. Ve službě rosteme i tím, že na sebe vzájemně narážíme. Také to patří k formaci Božího služebníka, kterou nám Bůh poskytuje.

Mít Ježíšovo smýšlení znamená chtít naplnit vůli Otce, nikoliv prosazovat sebe sama. Znamená to mít Ježíšovo srdce. Jan i Václav uvěřili lživé zprávě o osvobozeném arcibiskupovi Josefu Beranovi a o potřebě posloužit mu svátostí smíření. Byli ochotni podstoupit riziko. Byli naivní? Nemyslím si to. Důležitý je postoj jejich srdce. Tito dva muži měli každý svoji hlavu, ale oba měli srdce Ježíšovo. Vyprošujme Ježíšovo srdce kněžími, kteří nám slouží, a v modlitbě za ně Bohu děkujeme.

Žalm 112

Blaze muži, který se bojí Hospodina,
který má velkou zálibu v jeho příkázáních.
Mocné bude na zemi jeho potomstvo,
pokolení řádných lidí bude požehnáno.
Hojnost a bohatství budou v jeho domě
a jeho štědrost potrvá navždy.
Září v temnotách jako světlo řádným lidem,
je milosrdný, dobrotivý a spravedlivý.
Blaze muži, který se slitovává a půjčuje,
stará se o své věci podle práva.
Neboť navěky nezakolísá,
ve věčné paměti bude spravedlivý.
Nemusí se obávat zlé zprávy,
jeho srdce je pevné, důvěřuje v Hospodina.
Jeho srdce je zmužilé, nebojí se,
dokud neužří své protivníky ve zmatku.
Rozděluje, dává chudým,
jeho štědrost potrvá navždy,
jeho moc poroste v slávě.
Užří to hříšník a rozzlobí se,
bude skřípat zuby a zchřadne;
zajde touha bezbožníků.

Litanie

Závěrečná modlitba

7.den

Od té doby Ježíš začal svým učedníkům naznačovat, že bude muset jít do Jeruzaléma, mnoho trpět od starších, velekněží a učitelů Zákona, že bude zabit a třetího dne že bude vzkříšen. Petr si ho vzal stranou a začal mu to rozmlouvat: „Bůh uchovej, Pane! To se ti nikdy nestane!“ On se však obrátil a řekl Petrovi: „Jdi mi z očí, satane! Pohoršuješ mě, neboť nemáš na mysli věci božské, ale lidské!“ Tehdy řekl Ježíš svým učedníkům: „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě! Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, kdo však svůj život pro mne ztratí, nalezne ho. Neboť co prospěje člověku, když získá celý svět, ale ztratí svou duši? Nebo jakou dá člověk náhradu za svou duši? Syn člověka přijde ve slávě svého Otce se svými anděly a tehdy odplatí každému podle jeho jednání. Amen, pravím vám: Někteří z těch, kdo tady stojí, neokusí smrt, dokud neuvidí Syna člověka, jak přichází se svým královstvím.“

(Matouš 16,21-28)

Ježíš mluví o svém utrpení. Petr mu ho rozmlouvá. Neradi se konfrontujeme s bolestí a nespravedlností, zvláště když se týká někoho blízkého. Víme totiž, že se to skrze naše city či skrze přirozenou solidaritu dotkne i nás samotných. Utrpení může někdy přijít zcela nečekaně a bez zjevné příčiny, jindy je však důsledkem lidského jednání. Někdy se s bolestí díváme na své blízké, kteří nejsou dostatečně zodpovědní a propadají závislostem, nebo ty, kterým se kvůli sobectví hrouť rodina, přicházejí o práci, a nakonec ztrácejí i víru a osobní vztah ke Kristu.

I když si druhý člověk utrpení zavinil sám, je třeba zachovat k němu milosrdný postoj. Ať už jde o utrpení zaviněné či nezaviněné, v obou případech je nutné vzbudit v sobě naději a opřít se o Krista – o toho, který byl zabit, vstal z mrtvých a zve nás k novému životu.

Skutečný Ježíšův učedník neodplácí zlo zlem a pomluvu pomluvou, ale miluje nejen své blízké, nýbrž i nepřátele. Přestože se Jan Bula dostal do hledáčku komunistických představitelů, kteří ho nenáviděli pro jeho angažovanost a pravdivost, on sám nezištně pomáhal všude, kde bylo třeba – dokonce i se zpracováním agendy na místním národním výboru. Byl ochoten pomoci i těm, o nichž věděl, že ho nemají rádi.

Učme se od těchto mučedníků, jak proměnit utrpení ve skutek lásky a v pravdivé křesťanské svědectví.

Žalm 40,5-14

Blaze tomu, kdo svou naději vložil v Hospodina,
kdo nic nemá s modláři, s těmi, kdo se uchylují ke lži.
Mnoho divů jsi učinil, Hospodine, můj Bože,
nikdo se ti nevyrovná v úmyslech, které máš s námi,
kdybych je chtěl hlásat, vypovědět,
je jich více, než by se dalo sečíst.
V obětních darech si nelibuješ,
zato jsi mi otevřel uši.

Celopaly a smírné oběti nežádáš,
tehdy jsem řekl: „Hle, přicházím,
ve svitku knihy je o mně psáno.
Rád splním tvou vůli, můj Bože,
tvůj zákon je v mém nitru.“

Spravedlnost jsem zvěstoval ve velkém shromáždění,
svým rtům jsem nebránil, ty to víš, Hospodine!
Nenechal jsem si pro sebe tvou spravedlnost,
o tvé věrnosti a pomoci jsem mluvil,
nezatajil jsem tvou lásku
a tvou věrnost před velkým shromážděním.

Neodpírej mi, Hospodine, své slitování,
tvá láska a věrnost ať mě neustále chrání,
neboť mě svírají útrapy bez počtu,
dostihly mě mé viny, že ani nemohu vidět.
Je jich víc než vlasů na mé hlavě
a odvaha mi chybí.

Hospodine, prosím, vysvobod' mě!
Hospodine, na pomoc mi pospěš!

Litanie

Závěrečná modlitba

8. den

„Jestliže vás svět nenávidí, uvažte, že mne nenáviděl dříve než vás. Kdybyste byli ze světa, svět by miloval to, co mu patří. Že však nejste ze světa, ale já jsem vás ze světa vyvolil, proto vás svět nenávidí. Vzpomeňte si na slovo, které jsem vám řekl: ‚Služebník není víc než jeho pán.‘ Když pronásledovali mne, budou pronásledovat i vás. Když zachovali moje slovo, budou zachovávat i vaše. Ale to všechno vám způsobí kvůli mému jménu, protože neznají toho, který mě poslal. Kdybych byl nepřišel a k nim nemluvil, neměli by hřích; nyní však pro svůj hřích nemají výmluvu. Kdo nenávidí mne, nenávidí i mého Otce. Kdybych nebyl mezi nimi vykonal skutky, jaké nevykonala nikdo jiný, neměli by hřích; nyní však je viděli, a přesto mají v nenávisti mne i mého Otce. Ale má se splnit slovo napsané v jejich Zákoně: ‚Nenáviděli mě bez příčiny.‘ Až přijde Přímluvce, kterého vám pošlu od Otce, Duch pravdy, který vychází od Otce, ten vydá o mně svědectví. Vy také vydávejte svědectví, protože jste se mnou od začátku.“

(Jan 15,18-27)

Jsou místa, která v Božím slově jen přelétne očima, protože zrovna nezapadají do našeho aktuálního života. Začneme k nim být vnímaví až tehdy, když je třeba se s nimi konfrontovat, přijmout je a prožít. Následovat Ježíše není možné jen ve chvílích slávy, kdy se nám daří v osobním, rodinném či pracovním životě, ale i v dobách utrpení. Ježíš nechtěl svým učedníkům následování idealizovat, proto o pronásledování mluvil často a otevřeně. Jestliže byl pronásledován on, budou pronásledováni i jeho učedníci.

Nevíme, v který moment Jan a Václav tato Ježíšova slova hlouběji přijali za svá. Zda to bylo ve chvíli, kdy byli odvedeni ze svých farností, nebo když stáli před soudem, nebo když v cele smrti čekali na den popravy a dozvídali se o nenávistných komentářích na svou adresu ze světa i z tehdejší církve. Jan ve svém dopise na rozloučenou bratrovi a švagrové napsal: „Největší posilou je mi to, že jsem věrně Bohu sloužil až do konce. Člověk Boha nikdy dost nemiluje a to je to jediné, čeho musí litovat.“

Již od prvních staletí si církev nese zkušenost: sanguis martyrum semen christianorum – krev mučedníků je semenem křesťanů. Mučednictví je nejvyšším svědectvím lásky ke Kristu a k církvi. Věříme, že krev mučedníků Jana a Václava se stane impulsem pro

křesťany i v našich farnostech, v naší diecézi i v celém dnešním světě. Kéž se díky jejich oběti stane Ježíš pro mnohé láskou, jistotou a radostí i uprostřed osobního utrpení a zkoušek.

Žalm 73,21-28

Když se mé srdce jitřilo
a bolest bodala v ledví,
byl jsem nerozumný a nechápal jsem,
byl jsem před tebou podobný němé tváři.
Já však chci stále být u tebe:
uchopils mě za pravici,
povedeš mě svou radou
a potom mě vezmeš do slávy.
Koho mám na nebi kromě tebe?
Když jsem u tebe, nevábí mě země.
Touhou hyne mé tělo i duše,
Bůh je navždy skála mého srdce a můj podíl.
Vždyť hle, kdo se od tebe vzdaluje, zahyne,
zahubíš všechny, kdo jsou ti nevěrní.
Mé štěstí však je být nablízku Bohu,
mít útočiště v Pánu, Hospodinu.
O všech tvých skutcích budu vypravovat
v branách siónské dcery.

Litanie

Závěrečná modlitba

9. den

Ale ovocem Ducha je láska, radost, pokoj, shovívavost, vlídnost, dobrota, věrnost, tichost, zdrženlivost. Proti takovým věcem se nestaví žádný zákon. Ti, kdo náležejí Kristu Ježíši, ukřižovali svoje tělo i s jeho vášněmi a žádostmi. Protože Duch je naším životem, podle Ducha také jednejme! Neshánějme se po slávě, není to k ničemu, nechovějme se k sobě navzájem vyzývavě, nebudme mezi sebou závistiví.

(Galatanům 5,22-26)

Ten, kdo se setkal s Boží láskou a milosrdenstvím a zakusil odpuštění, zjistil, že život je mnohem víc než jen prosazování sebe sama. Člověk s touto zkušeností dává prostor Bohu, protože poznal, že mu může plně důvěřovat – Bůh totiž ví, co je pro nás nejlepší. Boží Duch v nás tříbí a pročišťuje to špatné, a zároveň dává vláhu všemu novému, co v nás klíčí.

Jan ve svém komentáři k oběžníku pro duchovenstvo a věřící vybízel k věrnosti Kristu i církvi. Apeloval na posluchače, aby v těžkých chvílích prosili Ducha Svatého o světlo rozumu a dar správného poznání.

Ze svědectví těch, kteří se s Janem a Václavem setkali těsně před popravou, víme, že oba zemřeli v hlubokém pokoji. Dozorkyně, která byla očitou svědkyní Janova konce, se vyjádřila: „A ten jeho klid! On snad na to nebe opravdu věřil.“

V životě obou kněží je jasně doložena vděčnost Bohu i lidem – vděčnost za vše, co mohli vykonat, komu mohli posloužit a co dobrého se jim podařilo prosadit. Vděčnost je pokorným uznáním pravdy o věcech minulých a otevřením se věcem budoucím.

Všichni jsme zváni ke spolupráci s Boží milostí. Ne my, ale Bůh má být oslaven. Dejme mu v sobě prostor tím, že budeme vnímaví k jeho výzvám a ochotní je naplňovat.

Žalm 23

Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám,
dává mi prodlévat na svěžích pastvinách,
vodí mě k vodám, kde si mohu odpočinout.
Občerstvuje mou duši,
vede mě po správných cestách
pro svoje jméno.
I kdybych šel temnotou rokle,
nezaleknu se zla, vždyť ty jsi se mnou.
Tvůj kyj a tvá hůl,
ty jsou má útěcha.
Prostíráš pro mě stůl
před zraky mých nepřátel,
hlavu mi mažeš olejem,
má číše přetéká.
Štěstí a přízeň mě provázejí
po všechny dny mého života,
přebývat smím v Hospodinově domě
na dlouhé, předlouhé časy.

Litanie

Závěrečná modlitba

Litanie k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu

Pane, smiluj se. 2x

Kriste, smiluj se. 2x

Pane, smiluj se. 2x

Bože, náš nebeský Otče, — smiluj se nad námi.

Bože Synu, Vykupiteli světa,

Bože Duchu Svátý,

Bože v Trojici jediný,

Srdce Ježíšovo, Srdce Syna věčného Otce,

Srdce Ježíšovo, utvořené Duchem Svatým v lůně panenské Matky,

Srdce Ježíšovo, podstatně spojené se Slovem Božím,

Srdce Ježíšovo, nekonečně vznešené,

Srdce Ježíšovo, svatý chrám Boží,

Srdce Ježíšovo, stánku Nejvyššího,

Srdce Ježíšovo, dome Boží a bráno nebe,

Srdce Ježíšovo, planoucí výhni lásky,

Srdce Ježíšovo, v němž přebývá Boží spravedlnost a slitování,

Srdce Ježíšovo, plné dobroty a lásky,

Srdce Ježíšovo, hlubino všech ctností,

Srdce Ježíšovo, hodné veškeré chvály,

Srdce Ježíšovo, králi a střede všech srdcí,

Srdce Ježíšovo, pokladnice veškeré moudrosti a umění,

Srdce Ježíšovo, ve kterém přebývá všechna plnost božství,

Srdce Ježíšovo, Otci ze všech nejmilejší,

Srdce Ježíšovo, z jehož plnosti jsme všichni přijali,

Srdce Ježíšovo, odvěká touhu všeho tvorstva,

Srdce Ježíšovo, trpělivé a nejvyš milosrdné,

Srdce Ježíšovo, bohaté a štědré ke všem, kdo tě vzývají,

Srdce Ježíšovo, prameni života a svatosti,

Srdce Ježíšovo, smírná oběti za naše hříchy,

Srdce Ježíšovo, potupami nasycené,

Srdce Ježíšovo, pro nepravosti naše ztrýzněné,

Srdce Ježíšovo, až k smrti poslušné,

Srdce Ježíšovo, kopím probodené,

Srdce Ježíšovo, prameni dokonalé útěchy,
Srdce Ježíšovo, živote náš a naše vzkříšení,
Srdce Ježíšovo, pokoji náš a naše smíření,
Srdce Ježíšovo, za hříšníky obětované,
Srdce Ježíšovo, spáso všech, kdo v tebe doufají,
Srdce Ježíšovo, naděje všech, kdo v tobě umírají,
Srdce Ježíšovo, radosti všech svatých,

Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi. 3x

Ježíši tichý, srdce pokorného, — přetvoř naše srdce podle Srdce svého.

Modleme se. Všemohoucí věčný Bože, pohleď na Srdce svého milovaného Syna, shlédni na chvály a dostiučinění, které ti přináší za nás hříšníky; usmíř se a odpusť nám, když skrze ně prosíme o tvé milosrdenství. Neboť on s tebou žije a kraluje na věky věků. — Amen.

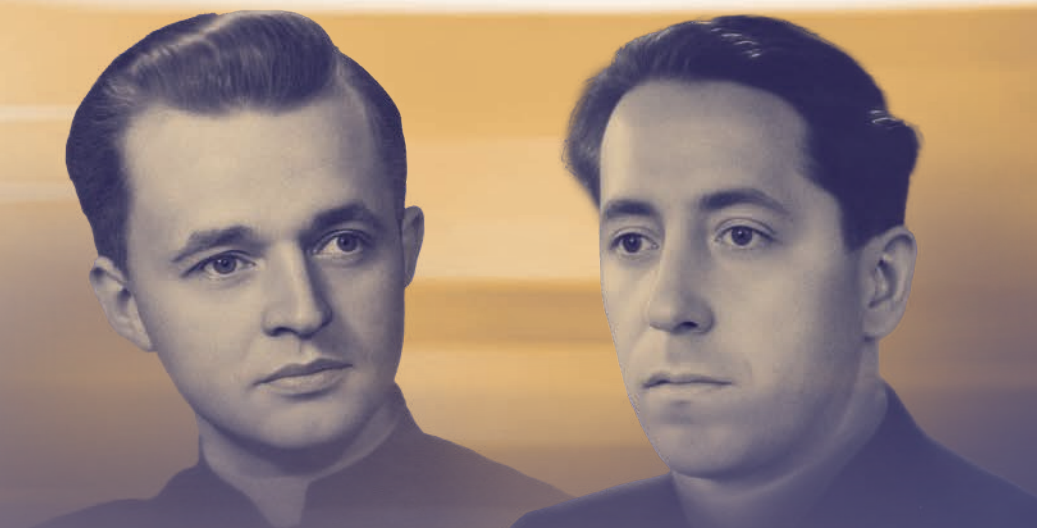
Závěrečná modlitba

Pane Ježíši, náš Pastýři a Příteli, děkujeme ti za život a svědectví kněží Jana a Václava, kteří odpověděli na tvé volání a věrně ti sloužili i tváří v tvář utrpení a smrti. Jejich statečnost, pokora a důvěra v tebe jsou pro nás inspirací a výzvou. Prosíme tě o dar živé a zralé víry za všech okolností. Dej nám sílu k lásce, která odpouští, i když je to těžké, a odvahu k vytrvalému hledání pravdy. Připomínej nám, že s tebou nejsme nikdy sami. Ať nás příběh kněží Jana a Václava osloví a posílí na cestě k tobě. Neboť ty žiješ a kraluješ na věky věků. — Amen.

Věrnost pravdě

Síla lásky

Moc odpuštění

SLAVNOST BLAHOŘEČENÍ

Jan Bula a Václav Drbola

První mučedníci moderní české historie

6. června 2026

Areál brněnského výstaviště

Rezervace vstupenek:
www.buladrbola.cz

 **Brněnská
diecéze**